
PROLOOG

Ze had die avond voor het eerst in haar leven iemand gedood. ‘Hou je gedeisd,’ siste haar zus.

Jana drukte zich tegen de stenen muur van de villa. Ze doorzocht de schaduwen die hen omringden en wierp een snelle blik omhoog naar de sterren, die helder als diamanten aan de zwarte hemel schitterden.

Ze kneep haar ogen dicht en bad tot de aloude tovenares. *Alstublieft, Eva, geef me de magie die ik vanavond nodig heb om haar te vinden.*

Toen ze haar ogen opende, sloeg de angst haar om het hart. Op de tak van een boom, op zo’n tien passen afstand, zat een gouden havik.

‘Ze houden ons in de gaten,’ fluisterde ze. ‘Ze weten wat we hebben gedaan.’

Sabina wierp een vluchtige blik op de havik. ‘We moeten verder. Schiet op. Er is geen tijd te verliezen.’

Met haar gezicht van de havik afgewend verliet Jana de veiligheid van de muur en volgde haar zus naar de met ijzer beslagen zware eiken deur van de villa. Sabina drukte haar handen tegen het hout en bundelde de magie die was versterkt door het bloed dat ze eerder hadden vergoten. Het viel Jana op dat Sabina’s nagelriemen nog roodgekleurd waren, en ze huiverde bij de herin-

nering. Sabina's handen begonnen een amberkleurig licht uit te stralen. Een tel later viel de deur tot zaagsel uiteen. Hout was niet bestand tegen aardmagie.

Sabina wierp een triomfantelijke blik over haar schouder. Er druppelde nu bloed uit haar neus.

Sabina's grijns verdween bij het zien van de geschokte blik op het gezicht van haar zus. Ze veegde het bloed weg en betrad het grote huis. 'Het stelt niets voor.'

Het stelde wel degelijk iets voor. Het gebruik van te veel van deze tijdelijk versterkte magie kon schadelijk voor hen zijn... zelfs dodelijk als ze niet voorzichtig waren.

Maar Sabina Mallius stond niet bekend om haar voorzichtige aard. Ze had eerder die avond geen moment gearzeld om haar schoonheid in de strijd te gooien om de nietsvermoedende man uit de taveerne naar zijn ondergang te lokken, terwijl Jana daarentegen veel te lang had gearzeld voordat haar scherpe mes eindelijk zijn weg naar zijn hart vond.

Sabina was sterk en vurig, en kende totaal geen vrees. Met het hart in de keel volgde Jana Sabina naar binnen, en wenste dat ze meer op haar oudere zus leek. Maar zij was altijd de voorzichtige van hen tweeën geweest. De plannenmaakster. Degene die de tekenen in de sterren had gezien, omdat ze de nachtelijke lucht al haar hele leven bestudeerde.

Het kind uit de voorspelling was geboren en bevond zich hier in deze grote, dure villa, die gebouwd was van robuust steen en hout, een groot verschil met de kleine en schamele huisjes van stro en leem in het naburige dorp.

Jana was ervan overtuigd dat dit de juiste plek was.

Zij was kennis. Sabina was actie. Samen waren ze onstuitbaar.

Verderop in de gang sloeg Sabina een hoek om en slaakte direct daarna een gil. Jana versnelde haar pas. Haar hart bonsde. In de donkere gang, die slechts verlicht was door toortsen aan de muur waarvan het armetierige licht op de stenen muren flakkerde, had een bewaker haar zus bij de keel vast.

Jana dacht niet na. Ze handelde.

Ze stak haar handen uit en riep luchtmagie op. De greep van de bewaker verslaptte. Hij vloog naar achteren en sloeg zo hard tegen de muur dat zijn botten verbrijzelden. Hij zeeg als een zoutzak ineem.

Een scherpe pijn sneed door Jana's hoofd, zo hevig dat een kreet haar ontsnapte. Ze veegde het warme, dikke bloed dat uit haar neus gutste weg. Haar hand trilde.

Sabina raakte voorzichtig haar gekneusde keel aan. 'Dank je, zusje.'

Door de verse bloedmagie kwamen ze sneller vooruit en was hun blik verscherpt in de duisternis van de onbekende, smalle stenen gangen. Maar dat effect zou niet lang aanhouden.

'Waar is ze?' siste Sabina.

'Vlakbij.'

'Ik vertrouw op jou.'

'Het kind is hier. Ik weet het zeker.' Ze liepen nog een paar stappen verder door de donkere gang.

'Hier.' Jana bleef stilstaan bij een onvergrendelde deur.

Ze duwde hem open en de zussen liepen naar de rijkelijk versierde houten wieg in de kamer. Ze keken neer op de zuigeling, die onder een dekentje van zacht konijnenbont lag. Haar huid was bleekwit met een gezonde roze gloed op haar bolle wangetjes.

Jana was op slag verliefd. Voor het eerst in dagen brak er een glimlach op haar gezicht door. 'Wat een mooi meisje,' fluisterde ze terwijl ze haar handen in de wieg stak om het pasgeboren kindje voorzichtig op te pakken.

'Weet je zeker dat zij het is?'

'Ja.' Jana was in de zeventien jaar van haar leven nog nooit ergens zo zeker van geweest. Het kindje dat ze in haar armen hield, dit kleine, prachtige meisje met de hemelsblauwe ogen en het donzige haar dat ooit zo zwart als ravenveren zou zijn, was voorbestemd om de magie te bezitten die nodig was om het Verwantschap te vinden – vier voorwerpen die de bron bevatten van alle *elementia*, elementaire magie. Aarde en water, vuur en lucht.

De magie van dit kind zou die van een tovenaars zijn, niet die van een gewone heks zoals Jana en haar zus. De eerste in duizend jaar, de eerste sinds Eva. Voor de magie van dit kind zou geen bloed of dood nodig zijn.

Jana had haar geboorte in de sterren gezien. Het was haar lot om dit kind te vinden.

‘Leg mijn dochter neer,’ snerpte een stem vanuit de schaduwen. ‘Doe haar geen kwaad.’

Jana draaide zich op haar hakken om, met de zuigeling tegen haar borst geklemd. Haar blik viel op de dolk die de vrouw op hen had gericht. De scherpe punt glinsterde in het kaarslicht. De moeder zonk haar in de schoenen. Dit was het moment dat ze had gevreesd, en ze had gebeden dat het niet zou komen.

Sabina’s ogen flitsten op. ‘Haar kwaad doen? Dat zijn we helemaal niet van plan. Je weet niet eens wat ze is, of wel soms?’

De vrouw fronste verward haar wenkbrauwen, maar woede verhardde haar blik. ‘Ik vermoord jullie als jullie haar meenemen, dat zal ik nooit toestaan.’

‘Nee’ – Sabina hief haar handen – ‘dat doe je niet.’

De ogen van de moeder werden groot en haar mond ging wijd open. Ze hapte naar adem. Ze kon geen lucht krijgen – Sabina knelde de luchtstroom naar haar longen af. Jana wendde zich met een verwrongen gezicht van afschuw af. Het was snel voorbij. Het lichaam van de vrouw viel op de grond, nog stuiptrekkend maar levenloos, terwijl de zussen langs haar liepen en de kamer uit vluchtten.

Jana sloeg haar wijde cape om de zuigeling heen om haar te verbergen terwijl ze het dorp verlieten en het bos in renden. Sabina’s neus bloedde nu hevig door het gebruik van zoveel vernietigende magie. Bloed druppelde op de met sneeuw bedekte grond.

‘Te veel,’ fluisterde Jana toen hun voetstappen eindelijk vertraagden. ‘Te veel dood vanavond. Ik vind het vreselijk.’

‘Het was de enige manier waarop we haar mee konden nemen. Laat haar eens zien.’

Na een vreemde aarzelend stak Jana haar zus de zuigeling toe.

Sabina pakte de kleine aan en bestudeerde het gezichtje in het donker. Haar blik schoot naar Jana en ze wierp haar zus een duivelse glimlach toe. 'Het is ons gelukt.'

Er ging een golf van opwinding door Jana heen, ondanks de problemen die ze hadden ondervonden. 'Ja, het is ons gelukt.'

'Je was geweldig. Had ik ook maar visioenen zoals jij.'

'Die krijg ik alleen met grote moeite en veel opoffering.'

'Alles kost grote moeite en veel opoffering.' Sabina's stem klonk opeens minachtend. 'Te vaak. Maar voor dit kind zal magie ooit heel gemakkelijk zijn. Ik benijd haar.'

'We zullen haar samen opvoeden. We zullen haar onderrichten en er voor haar zijn, en wanneer de tijd komt dat ze haar lotsbestemming moet vervullen, zullen we haar bij iedere stap bijstaan.'

Sabina schudde haar hoofd. 'Jij niet. Ik neem het hierbij over.'

Jana fronste. 'Wat? Sabina, ik dacht dat we hadden afgesproken om alle beslissingen samen te nemen.'

'Niet deze. Ik heb andere plannen met het kind.' Haar gezicht verhardde. 'Het spijt me, zus, maar daar maak jij geen deel van uit.'

Terwijl Jana in Sabina's plotseling kille ogen staarde, voelde ze de scherpe punt van de dolk in eerste instantie niet eens in haar borst glijden. Pas toen de pijn begon door te dringen, hapte ze naar adem.

Ze hadden iedere dag, iedere droom... ieder geheim met elkaar gedeeld.

Hoewel, blijkbaar niet ieder geheim. Dit was iets wat Jana nooit had geprobeerd te voorzien.

'Waarom verraad je me?' wist ze uit te brengen. 'Je bent mijn zus.'

Sabina veegde het bloed weg dat nog steeds uit haar neus druppelde. 'Uit naam der liefde.'

Toen ze de dolk terugtrok, viel Jana op haar knieën op de bevroren grond.

Zonder nog een blik achterom snelde Sabina weg met het kind, en weldra was ze opgeslokt door het donkere bos.

Jana's blik werd wazig en haar hart vertraagde. Ze keek toe terwijl de havik die ze eerder had gezien wegvloog... en haar achterliet om te sterven.